

SØNDAG D. 1. MAJ 2011

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannes' første Brev kap. 4 v. 9-10.

Epistellæsning: Peters første brev kap. 1 v. 17-25

Prædikentekst: Johannesevangeliet kap. 21.

Sidste søndag var det påskedag. Jeg håber, at I har haft en god påske og har fejret den intens, så I har kunnet mærke smerten ved Jesu død og den overvældende glæde ved hans opstandelse. Og jeg håber, at I er ganske klar over, at den kærlighed, den tilgivelse og nåde, det liv og det håb, der sprudler ud af påskeberetningen – alt det er jeres. Frit og åbent.

Nu er vi en uge længere fremme. Man siger, at alt godt får en ende. Det passer ikke. I hvert fald, når det drejer sig om påskens glade budskab, så får det ikke en ende – det får en fortsættelse. Der er en vej, der skal vandres – der er en hverdag, et liv, der skal leves efter påske – og den vej skal vandres, det liv skal leves med den ufattelige gave, vi fik ved Jesu død og opstandelse.

Sådan var det også for Jesu disciple dengang det skete. Den påske var for dem de værste, de mest smertefulde, de mest forvirrede, frustrerende og frygtelige dage - og de bedste, smukkeste, de glædeligste, de mest ufatteligt velsignede dage i deres liv.

Midt i denne glæde har Jesus peget på vejen frem for dem. ”Ligesom Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer,” sagde han til dem. Der lå altså en opgave foran dem, og det har lydt helt fantastisk i deres ører - for tænk, den usigelige glæde, de oplevede i mødet med den opstandne Jesus, selvfølgelig skulle den deles med resten af verden.

Så går der nogle dage, hvor Jesus ikke lige var at se nogen steder. Det bliver hverdag igen. Festen er ovre. Hvad var det lige, de skulle? Og hvordan skulle de kunne det? Hvem skulle tage tæten, når Jesus ikke var der?

Nå jo, det plejede at være Simon Peter. Han tager også rollen som leder på sig og siger: ”Jeg tager ud at fiske.” For det var det fiskeren Simon forstod sig på. Det er som om Simon flygter både fra den voldsomme påskeoplevelse, som ikke var så lige til at fordøje, og fra opgaven, der ikke var at se hoved og hale i – han flygter tilbage i det håndterlige, velkendte, ufarlige: Jeg tager ud at fiske.

Kender I situationen? Det har været påske – nu er det blevet hverdag – og hvad så? Det handler om efterfølgelse af Jesus – om at være Jesu medarbejder og medtjener. Men hvordan gør vi lige det, når festen er slut, og det er blevet hverdag?

Men lige netop dér i den hverdag kommer Jesus til sine disciple på sin – jeg havde nær sagt på sin sædvanligt overraskende måde.

Han giver dem en overvældende fangst. Ikke ét ord her om at være menneskefiskere, som han havde sagt det til Simon Peter ved en meget tidligere lejlighed. Det var ganske overflødig. Jesu ord til dem:

”Ligesom Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer,” giver ekko i denne oplevelse.

Et ekko, der forstærkes, idet Jesus indbyder dem til nadver dér på stranden – ikke med brød og vin, men med brød og fisk.

Jeg kommer uvilkårligt til at tænke på de to, der påskedags aften går fra Jerusalem ud til Emmaus. De møder den opstandne Jesus, men genkender ham ikke, før han bryder brødet med dem ligesom Skærtorsdag aften.

Det hele vender tilbage her.

Det har gjort ondt dybt i Simon Peters hjerte. For sidst, da Jesus rakte ham brødet, havde han svoret ham troskab indtil døden, men da det gjaldt stak han halen mellem benene og fornægtede ethvert kendskab til Jesus – endda hele tre gange.

Og nu har han påtaget sig rollen som leder i Jesu fravær, og ledt sine meddisciple i flugten tilbage i det sikre og velkendte – og i hele sammenhængen ligegyldige: Jeg tager ud at fiske.

Simon var den totale fiasko. Jesus havde givet ham navnet Peter – ”og på den klippe vil jeg bygge min Kirke!” havde Jesus sagt. Men Petros betyder ikke klippe – så skulle han have heddet Petra, for Petros betyder en sten, en skærve, en rullesten. Det var, hvad Peter var – en rullesten – og sådan en kan man ikke bygge noget på. Og hvor har Peter dog vidst det. Han var den totale fiasko.

Og nu spørger jeg igen: Er der noget genkendeligt her? – I behøver ikke at svare højt.

Den veltrænede kirkegænger, der har hørt og læst dagens tekst mange gange i sit liv, ved, at på det spørgsmål skal man sådan nikke lidt ydmygt eftertænksomt. Jo, der er noget genkendeligt i Peters fiasko.

Men den nikken er som regel et bragende hykleri. For her et par tusind år efter Simon Peter, har vi udviklet metoder til at stuve vores fiaskoer af vejen, så vi ikke konfronteres med dem.

Vi er blevet mestre i at ombytte vidnesbyrdet om Jesu ufattelige kærlighed med forklaringer og teorier og argumenter, som kun tjener til at overbevise os selv om, at vi har ret, og vi er kloge.

”Ligesom Faderen har udsendt mig, sådan sender jeg også jer,” sagde han, som gav sit liv for os - - den tjeneste, han sendte os ud i, har vi gjort til metoder, organisation, projekter, som kan vise, at vi har styr på tingene, uden at det koster hjerteblod – og vi kan endda somme tider få andre til at betale, hvad det koster af kroner.

Og hvis disse systemer begynder at vakle eller ikke virker efter hensigten, så råber vi på lederskab og indretter os efter de nyeste og mest effektive virksomhedsmetoder, som kan give stor succes for små omkostninger.

Jo, vi har haft et par tusind år til at videreudvikle og raffinere Simon Peters flugt fra den forvirrende påske. Han tog bare ud at fiske, for det var det, han kendte til. I dag forskanser vi os bag vor egen fortræffelighed og holder os så langt væk fra dybt vand, at Jesus ikke kan overraske os med en alt for stor fangst. Og vore forskansninger kalder vi kirke, så ingen kan komme og sige, at vi fornægter Jesus, sådan som Peter havde gjort.

Men nu har det jo lige været påske. Vi er igen blevet konfronteret med ham, der gav afkald på alt – slap alle forskansninger – og blev verdens største fiasko, da han, der var Guds Søn, blev klynget op på en forbryders kors, slæbt ud i det gudsforladte mørke, og døde – som et hvedekorn, der lægges i jorden og dør – for vores skyld – og åbnede selve Guds rige for os, da han stod op af graven – som hvedekornet, der spirer for at bære megen frugt.

Det var ham, der sagde: *Ligesom* Faderen har sendt mig, sender jeg også jer.

I konfrontationen med ham som den korsfæstede afsløres det, at vor egen succes netop er vor største fiasko. Vor egen sikkerhed netop er vor fortabelse. Vor effektivitet netop er vor uduelighed. Vore kloge forklaringer og fromme teorier netop er vor fornægtelse af ham.

Og i konfrontationen med ham som den opstandne afsløres det, eller skal vi sige, åbenbares det, at Guds rige, som han åbner for os, er diametralt modsat de riger, strukturer og systemer, vi bygger op, så det, vi benævner ”kirke” måske snarere skjuler Guds rige for os selv og andre, end det åbner Guds rige.

Jo, måske skal vi alligevel nikke til spørgsmålet, om der er noget genkendeligt i Simon Peters fiasko.

Og måske skal vi nu stille os ganske tæt ved siden af Simon Peter og opleve, at den opstandne Jesus møder os med en nåde, der er lige så enkel, som den er stor.

Vi træder ind her i slutningen af Johannesevangeliet. En slutning på en historie rummer som regel en slags konklusion – en essens.

Det er jo i grunden bemærkelsesværdigt, at Johannes vælger at slutte sit evangelium med historien om Peters sidste møde med Jesus – og ikke med sit eget sidste møde med Jesus. Johannes har været der lige ved siden af – det fortæller han jo. Og i denne enkle, men dybe samtale mellem Jesus og Peter har han oplevet essensen af hele den lange historie, han fortæller.

Han har i den lange fortælling været omkring temaer som: Hvem er Jesus? Hvad er det at tro? Hvad er det at følge Jesus? Hvad er det at tjene Gud? Han har nærmest prædikeret om disse ting med så dyb indsigt og visdom, at der efterfølgende er skrevet mange hyldemeter af bøger i forsøg på at komme til bunds i Johannes indsigt og visdom. Og så kommer han til konklusionen, der er så enkel, at vi næsten ikke tør acceptere det:

”Simon, Johannes’ søn, elsker du mig?” spørger Jesus. Og så indsætter han dette fiaskomenneske i en stor og betroet tjeneste.

Det er værd at bemærke, at Jesus her ikke bruger det navn, han selv har givet Simon, nemlig navnet Peter. Han bruger hans eget navn og understreger det med at tilføje hans jordiske ophav: Simon Johans’ søn. For han ønsker et svar fra Simons eget hjerte – fra dybet af hans personlighed.

En gang, for hver gang Simon havde fornægtet Jesus Skærtorsdag nat, spørger han ham, og rejser således Simon op af hans egen fiaskos mudderhul.

Elsker du mig mere, end de andre gør? spørger han først. Men Simon vover kun at svare: ”Du ved, at jag har dig kær.” For at elske er et meget stort ord – især når man Langfredag har set hvad kærlighed er i sin yderste konsekvens.

Anden gang spørger Jesus blot: ”Simon, Johannes’ søn, elsker du mig?” Men Simon vover stadig kun at sige: ”Du ved, jeg har dig kær.”

Tredje gang møder Jesus Simon med sit spørgsmål lige dér, hvor Simon er: ”Simon Johannes’ søn, har du mig kær?” Og Simon svarer: ”Herre, du kender alt, og du ved, at jeg har dig kær!”

Jesus indsætter Simon i en betroet tjeneste som hyrde for hans får.

Hvad kvalificerede ham til den betroede tjeneste.

En urokelig, klippefast tro? – sådan en havde Simon vist aldrig haft.

Indsigt i Guds riges hemmeligheder? Selv om han havde vandret lange veje sammen med Jesus, så havde han stadig mere begreb om fiskeri, og alle de kloge bøger, der siden er skrevet om Johannesevangeliet, ville han aldrig få tygget sig igennem.

Var det hans lederegenskaber? At de andre kunne regne med ham som den der stod fast? – Hvad var det nu, hans navn Peter betød? Rullesten.

Nej, han havde ikke noget som helst af det, vi i vor jordbundne tankegang regner for kvalifikationer, og som så let kommer til at forhindre os i at følge Jesus, fordi det sætter os selv i centrum.

Det, der kvalificerede ham, var – to ting:

1 – at Jesus bøjede sig ned til ham og rakte ham hånden og rejste ham op derfra, hvor han lå – ligesom Jesus bøjede sig ned i vort mørke og vor død og opstod af graven.

2 – at Simon greb den udrukke hånd – om end famlende med det vage svar: Du ved, jeg har dig kær. Men det var nok for Jesus.

Dér trådte Simon ind ad porten til Guds rige, som Jesus har åbnet for enhver.

Dér fik rullestenen Peter fast grund under fødderne.

Dér blev han ført fra sin egen slingrekurs ind på den vej, der hedder efterfølgelse af Jesus.

Dér blev han kvalificeret til at være Jesu medtjener ved at lade sig favne af en grænseløs kærlighed, som han måtte besvare fra sit eget hjerte.

Ønsker du at følge Jesus?

Ønsker du at tjene ham?

Ønsker du at gå hans kærligheds ærinde derude i din hverdag?

Så bliv stående et øjeblik her lige ved siden af Simon. Og se, at Jesu øjne glider hen på dig, og han nævner dit navn og spørger: Elsker du mig?

Svaret er dit.

Så enkelt er det.

Amen.